

Arrest

nr. 321 628 van 14 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 augustus 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 18 augustus 2023 om internationale bescherming. Op 14 oktober 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 oktober 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen afkomstig uit Hejrat (district Surkhrod, provincie Nangarhar). Uw broer Q. (...) werkte voor de openbare orde politie (Afghan National Civil Order Police – ANCOP). Hij heeft verschillende bedreigingen ontvangen omwille van zijn werk, waardoor hij in 2014 of 2015 besloot Afghanistan te verlaten en naar België te komen. Op 26 november 2015 verzocht hij om internationale bescherming en op 11 december 2017 werd hij erkend als vluchteling omdat zijn verklaringen over zijn werk bij de toenmalige overheid aannemelijk werden bevonden. Voor zijn vertrek werd de zoon van H. N. (...), een talibanleider in uw dorp, gearresteerd. Uw broer werd ervan verdacht betrokken te zijn bij deze arrestatie. Door zijn werk en door zijn mogelijke betrokkenheid bij deze arrestatie hadden de taliban jullie familie niet graag. Na het vertrek van uw broer kwamen de taliban soms naar uw huis om te vragen waar uw broer, volgens hen spion en slaaf van de Amerikanen, was. U verstopte zich tijdens die bezoeken altijd in uw huis, onder andere bij de vrouwen. Tijdens de machtsovername werd de zoon van H. N. (...) vrijgelaten. Hij koesterde wrok tegen jullie. Na de machtsovername kwamen de taliban vaker dan vroeger naar uw huis waarbij ze zowel u als uw broer zochten. Omwille van deze bezoeken van de taliban besloot u Afghanistan twee maanden na de machtsovername te verlaten. U reisde via Iran naar Turkije, waar u werd tegengehouden en vervolgens naar Afghanistan werd gedeporteerd. Ongeveer een week voor uw vertrek in oktober 2022 kwamen de taliban 's nachts naar uw huis. Zij wilden u meenemen, sloegen u hard met hun geweerkolven en bedreigden u met de dood. Uw vader kwam tussen en wilde hen tegenhouden maar werd ook geslagen. De aanwezige vrouwen begonnen te roepen, waardoor de burens opmerkten wat er aan de hand was. De taliban werden bang door de aanwezigheid van de burens, liepen weg en lieten u achter. Daarna vroeg uw vader aan uw maternale oom om een video-opname van u te maken en naar uw broer te sturen om hem te overtuigen u naar België te brengen. Uw broer sprak met uw maternale oom, waarna deze uw reis regelde. U reisde via Pakistan, Iran, waar u één maand verbleef, Turkije, waar u 10 maanden verbleef, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, waar u op 29 juli 2023 om internationale bescherming verzocht, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 18 augustus 2023 om internationale bescherming verzocht. Bij terugkeer vreest u gedood te worden. Na uw vertrek hebben de taliban nog verschillende keren naar u en uw broer gevraagd. De laatste keer was drie weken voor het persoonlijk onderhoud. Ze zeiden toen dat ze u zouden vermoorden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara, foto's van het werk van uw broer, een usb-stick met een video-opname van de verwondingen die u door de slagen van de taliban heeft opgelopen en foto's van deze verwondingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Hoewel u verklaarde dat u dingen vergeet doordat u mentaal onder druk staat, kon u dit niet staven, aangezien u daarvoor nooit naar een dokter of een psycholoog gegaan bent. U mocht tijdens het persoonlijk onderhoud evenwel uw tijd nemen om op de vragen te antwoorden en u mocht het aangeven als u nood had aan een pauze (CGVS, p. 3). Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud op verschillende momenten aangaf dat u veel dingen vergeten bent en dat u zich bepaalde zaken niet meer kan herinneren (CGVS, p. 11, p. 13-15, p. 19), bleek uit het persoonlijk onderhoud dat u de inhoud van de gestelde vragen begreep en dat u hierop concrete antwoorden kon formuleren. U slaagde er bovendien in om verschillende gebeurtenissen correct in de tijd te situeren. Zo wist u bijv. dat het persoonlijk onderhoud in de zesde maand (juni) plaatsvond, maakte u een juiste inschatting van de aankomst van uw broer in België, is uw verklaring dat u tien maanden gereisd heeft in overeenstemming met uw vertrek- en aankomstmoment in België en kon u zelfs de precieze datum van uw verzoek om internationale bescherming geven (CGVS, p. 4-7). Hieruit blijkt wel degelijk dat u in staat bent om precieze informatie aan de asielinstanties te verstrekken. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde dat u een vrees voor vervolging diende te koesteren omdat uw broer Q. (...) in het verleden voor ANCOP werkte.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/>

[administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Uw broer kwam reeds in 2015 naar België en werd op 11 december 2017 erkend als vluchteling.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die voor de buitenlandse troepen werkten in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie.

U haalt in dat verband aan dat de taliban tegen jullie waren omdat uw broer voor de overheid werkte en hij er bijv. van verdacht werd betrokken te zijn bij de arrestatie van de zoon van H. N. (...), een talibanleider in uw regio. Hierdoor veroorzaakten ze problemen voor jullie en kwamen ze meerdere keren naar jullie huis. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Hoewel de arrestatie van de zoon van H. N. (...) een reden is dat de taliban jullie niet graag hebben en dat u het doelwit was van N. (...)s familie (CGVS, p. 11, p. 20), kon u slechts weinig informatie geven over deze arrestatie. Zo heeft H. N. (...) twee zonen, K. (...) en Kh. (...). U denkt dat K. (...) degene was die gearresteerd was, maar had hier dus geen zekerheid over. U wist zelfs niet eens of uw broer ook effectief betrokken was bij deze arrestatie. Hij heeft u daar immers nooit informatie over gegeven (CGVS, p. 12). Het is hoogst merkwaardig dat hij nooit meer informatie zou hebben gegeven over zijn beweerde betrokkenheid hoewel jullie onder meer hierdoor bedreigd werden. Dat u hier niet eens meer informatie over heeft, hoewel u na uw aankomst in België zelfs even bij uw broer woonde, u een goede relatie met hem heeft en uw broer zich bereid toonde om over N. (...)s zoon informatie te geven (DVZ-verklaring, vraag 24; CGVS, p. 9, p. 11), zet de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband ernstig op de helling.

Voorts waren uw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan uw huis niet overtuigend. Volgens uw verklaringen hebben de taliban jullie ongeveer 8 jaar lang lastig gevallen. In een bepaalde periode kwamen ze zelfs twee à drie keer per week. Ze kwamen telkens vragen waar uw broer was en uw familie zei altijd dat jullie geen informatie hebben over hem omdat hij al sinds lange tijd verdwenen is (CGVS, p. 18). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de taliban in die 8 jaar, behalve het beweerde incident kort voor uw definitieve vertrek, ten aanzien van jullie meer ondernamen dan vragen stellen over uw broer. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de taliban uw broer wilden doden en dat ze in het algemeen problemen veroorzaakten voor de familieleden van leden van de voormalige overheid (CGVS, p. 10). Het overtuigt helemaal niet dat de taliban maar liefst 8 jaar lang op intensieve wijze naar uw huis bleven komen om naar uw broer Q. (...) te vragen waarna ze dan telkens gewoon onverrichterzake afdropen.

Merkwaardig is verder dat uw broer, toen hij Afghanistan verliet, u wilde meenemen maar dat uw vader hem hier geen toestemming voor gaf omdat u toen heel jong was (CGVS, p. 11). Ofschoon hieruit opgemaakt kan worden dat uw broer het voor uw veiligheid nodig vond dat u ook zou vertrekken, namen jullie na het vertrek van uw broer eigenaardig genoeg geen voorzorgsmaatregelen: jullie konden volgens u niet veel doen (CGVS, p. 10). Nochtans lag jullie huis in de buurt van de bergen waar de taliban gestationeerd waren en op verre afstand van het districtshuis, waardoor de politie nooit op tijd kon komen (CGVS, p. 8, p. 10, p. 19). Dat jullie ondanks de bedreigingen van de taliban aan het adres van uw broer altijd op diezelfde plaats bleven wonen, zonder enige voorzorgsmaatregel te nemen, doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 4, p. 10).

Nog vreemder is uw houding na uw deportatie door Turkije. U verklaarde dat u Afghanistan twee maanden na de machtsovername reeds een eerste keer verliet omwille van uw problemen met de taliban (CGVS, p. 6, p. 16). Ongeveer drie maanden later werd u van Turkije naar Afghanistan gedeporteerd (CGVS, p. 17). U ging daarna gewoon terug naar uw eigen huis. Het is hoogst merkwaardig dat u ondanks uw beweerde eerdere problemen met de taliban in uw dorp, die tot uw vertrek leidden, gewoon terug naar uw huis ging. Hoewel u verklaarde dat u maar twee maanden in Afghanistan bleef, moet u toen maar liefst 8 of 9 maanden in Afghanistan hebben verbleven. U keerde immers volgens uw verklaringen begin 2022 – zo'n drie maanden na uw eerste vertrek zo'n twee maanden na de machtsovername door de taliban – terug naar Afghanistan en u verliet het land pas een tweede keer in oktober 2022. Intussen kwamen de taliban heel vaak (CGVS, p. 17). U verklaarde uw terugkeer naar huis door erop te wijzen dat u nergens anders naartoe kon gaan (CGVS, p. 17). Dit kan niet worden aangenomen. U beschikte immers in Afghanistan over een ondersteunend netwerk dat u beschermde. Uw maternale oom organiseerde immers uw reis naar Europa en na het beweerde incident waarbij u in oktober 2022 werd geslagen kon in korte tijd een grote som geld opgehoest worden om uw vertrek uit Afghanistan te financieren (DVZ-verklaring, vraag 41). Dat er, in deze context, indien de taliban van uw streek er inderdaad op gebrand was om u aan te pakken, geen alternatief voor een verblijf in uw

eigen woning kon bedacht worden, kan dan ook hoegenaamd niet worden geloofd. Dat u desondanks nog maanden in Afghanistan verbleef, nota bene in uw eigen huis waar de taliban heel vaak langskwamen, is een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en zet de geloofwaardigheid van de beweerde intensieve talibanbezoeken nog verder op de helling.

Bovendien legde u niet meteen aannemelijke verklaringen af over de reactie van uw vader op deze jarenlange bezoeken van de taliban. Zo verklaarde u eerst dat jullie 'altijd' naar de maliks gingen om hen op de hoogte te brengen van jullie problemen met de taliban. U verklaarde tevens dat na jullie bezoeken aan de malik de taliban langskwamen om jullie te vernederen. Er waren immers maliks met banden met de taliban. Gevraagd waarom jullie dan naar de maliks gingen om over jullie problemen met de taliban te spreken, repliceerde u dat uw vader 'misschien' contact met de malik opnam en dat u toen jong was (CGVS, p. 10-11). Deze opeenvolgende verklaringen missen overtuigingskracht.

Voorts legde u weinig coherente noch overtuigende verklaringen af over uw strategie om de taliban te ontlopen. Eerst verklaarde u dat u meestal niet thuis was [toen de taliban kwamen]. Onmiddellijk erna zei u dan weer dat u zich altijd thuis verstopte: soms was dit in de badkamer, soms was dit tussen de vrouwen en soms in de waterput (CGVS, p. 13, p. 17). Deze verklaringen zijn niet meteen coherent. Opvallend is ook dat u klaarblijkelijk, voor het incident van oktober 2022 dat uw rechtstreekse vluchtaanleiding vormt, u niet door de taliban, die u intensief zochten, werd gevonden. Nochtans verbleef u voornamelijk thuis en werd uw huis doorzocht (CGVS, p. 17). U verklaarde bovendien dat de taliban wisten dat u daar was (CGVS, p. 18). Dat de taliban u ondanks deze jarenlange intensieve zoektocht naar u, die gewoon thuis verbleef, nooit konden inrekenen, komt bijzonder onwaarschijnlijk over, zeker omdat ze sinds augustus 2021 het ganse overheidsapparaat controleren. Dit gegeven op zich zet opnieuw de geloofwaardigheid van hun intensieve zoektocht naar u danig op de helling.

Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan het incident waarbij u door de taliban geslagen werd en dat tot uw definitieve vertrek leidde. Zo is het niet overtuigend dat, indien de taliban u werkelijk wilden vatten, zij, die dus de macht in handen hebben en met wapens naar uw huis kwamen, bang zouden zijn geworden toen de burens opmerkten wat er aan de hand was, dat ze daardoor zijn weggelopen en dat ze daarna gedurende een week niet meer zijn langsgekomen waardoor ze u uitgebreid de mogelijkheid gaven om het hazenpad te kiezen (CGVS, p. 12-14). Bovendien is het merkwaardig dat u niet meer details over dit incident kon vertellen. Zo wist u bijv. niet met welk vervoersmiddel de taliban ter plaatse waren gekomen – u wist bijv. niet of ze te voet of met een voertuig waren gekomen – en op welke manier de taliban na de tussenkomst van de burens vertrokken zijn (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u na het vertrek van de taliban van de voortuin, waar ze u hadden achtergelaten, in uw kamer geraakt was, stelde u dat uw vader u misschien naar uw kamer had gebracht (CGVS, p. 13, p. 15). Zelfs al was u in een slechte toestand, konden hierover, gelet op de aanwezigheid van diverse getuigen (zoals uw familie en de burens) die u hierover konden inlichten, veel preciezere verklaringen verwacht worden.

Tot slot heeft u uw beweringen dat de taliban nog altijd bij uw familie langskomen om naar u te vragen niet aannemelijk gemaakt. Zo verklaarde u eerst dat de taliban nog altijd naar u vragen maar dat uw familie geen informatie wilt geven en dat zij nog altijd in de problemen zitten. Gepeild naar welke problemen uw familie concreet heeft verklaarde u dat jullie al die problemen hebben gehad en dat u denkt dat uw familie nog altijd dezelfde problemen heeft maar dat zij jullie niet op de hoogte willen brengen omdat jullie ver van hen wonen (CGVS, p. 5, p. 19-20). Die verklaring is niet overtuigend. Jullie zouden immers ook uw broer Q. (...) op de hoogte gebracht hebben van uw beweerde problemen met de taliban zodat hij u naar België zou brengen (CGVS, p. 7). Daardoor kan verwacht worden dat uw familie jullie zou informeren als zij werkelijk problemen zouden hebben met de taliban. Bovendien verklaarde u daarna dat de taliban drie weken voor het persoonlijk onderhoud naar u en uw broer gevraagd hebben en dat de zoon van H. N. (...) hier bij was: toen werd er gezegd dat ze u wilden doden. Geconfronteerd met uw wisselende verklaringen, met name dat u enerzijds zei dat uw familie ondanks uw vermoeden dat ze nog altijd dezelfde problemen heeft u hiervan niet op de hoogte wilt brengen maar dat u anderzijds beweerde dat u bij het laatste bezoek van de taliban zo'n drie weken voor uw persoonlijk onderhoud met de dood bedreigd wordt verklaarde u dat u toen sprak over de problemen van uw familie en dat zij nooit willen spreken over de problemen die zij meemaken (CGVS, p. 20). Deze uitleg raakt natuurlijk kant noch wal. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat, indien de taliban u werkelijk te pakken zouden willen krijgen, ze gewoon aan uw familie zouden zeggen dat ze u willen doden. Door dit zo expliciet te stellen, vergroten ze immers de kans dat u zal onderduiken en dat ze u nooit daadwerkelijk te pakken zullen krijgen. Gelet op het voorgaande, is het geenszins aannemelijk dat de taliban na uw vertrek nog bij uw familie zouden zijn langsgekomen, waardoor uw bewering dat u door de taliban wordt gezocht bijkomend wordt ondergraven.

Gelet op voorgaande elementen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat jullie in Afghanistan problemen hadden omwille van de vroegere werkzaamheden van uw broer Q. (...), die Afghanistan reeds in 2015 verlaten heeft.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroegere medewerker van de ANSF is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsvername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de

machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of nederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and

humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts_overname_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het

profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u, die nog steeds praktiserend moslim bent en in contact staat met het thuisfront (CGVS, p. 4, p. 6), echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij

terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. De vroegere tewerkstelling van uw broer staat hier op zich niet ter discussie. Ofschoon u beweerde jarenlang te zijn lastig gevallen door de taliban omwille van de tewerkstelling van uw broer kon daar, zoals hierboven uiteengezet, geen geloof aan gehecht worden. Uit de foto's en video die u van uw verwondingen neerlegde kan niet afgeleid worden in welke context u deze verwondingen opliep. In dit verband dient er nog op gewezen te worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker aan dat zijn relaas coherent en waarheidsgetrouw is. Hij gaat daarbij in op de motieven van de bestreden beslissing over de arrestatie van de zoon van de lokale talibanleider, over de bezoeken van de taliban aan zijn ouderlijk huis en over de door hem ondergane agressie.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 5, 48/7, 48/9, § 4, 57/6, § 3, eerste lid, 3°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Hij citeert in dit middel uit de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 en stelt dat dit rapport bevestigt “dat sporadisch geweld wordt gepleegd opzichtens familieleden van voormalige militairen”. Hij meent dat het duidelijk is dat hij als broer van een voormalig lid van de *Afghan National Civil Order Police* (ANCOP) een gegronde vrees voor vervolging heeft.

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat de adjunct-commissaris zich niet afdoende vergewist heeft van zijn persoonlijke situatie en niet onderzocht heeft welk risico hij concreet lijdt bij een verplichte terugkeer naar Afghanistan.

2.1.4. Aan het verzoekschrift wordt de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 20 december 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “Afghanistan Security

Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EUAA van december 2023, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023, aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 2 februari 2024 en aan de "Afghanistan Country Focus" van EUAA van november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 48/9, § 4, en 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Afghanistan problemen hadden omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer Q., die Afghanistan reeds in 2015 verlaten had, en het loutere feit dat hij een familielid is van een vroegere medewerker van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF) onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde

aannemelijk te maken, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (v) de door hem neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen veranderen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker voert in het middel aan dat de adjunct-commissaris zich niet afdoende vergewist heeft van zijn persoonlijke situatie, doch hij laat na *in concreto* toe te lichten met welk(e) aspect(en) van zijn persoonlijke situatie geen rekening zou zijn gehouden en welk risico hij zou lijden. Bovendien blijkt uit de voorgaande motieven dat wel degelijk werd onderzocht welk risico verzoeker concreet lijdt bij een verplichte terugkeer naar Afghanistan en dat werd uiteengezet dat verzoeker er niet in geslaagd is een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Aldus maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood. Zijn broer Q., die werkte voor de ANCOP, zou omwille van zijn werk en omdat hij ervan verdacht werd betrokken te zijn bij de arrestatie van de zoon van een talibanleider in zijn dorp verschillende bedreigingen hebben ontvangen en hierdoor in 2014 of 2015 Afghanistan hebben verlaten. Q. werd in België op 11 december 2017 erkend als vluchteling. Na het vertrek van Q. zouden de taliban soms naar verzoekers huis zijn gekomen om te vragen waar Q. was. Tijdens de machtsovername zou de zoon van de talibanleider zijn vrijgelaten en na de machtsovername zouden de taliban vaker dan vroeger naar verzoekers huis zijn gekomen en zowel verzoeker als zijn broer Q. gezocht hebben. Omwille van deze bezoeken van de taliban zou verzoeker Afghanistan twee maanden na de machtsovername hebben verlaten. Hij zou evenwel in Turkije zijn tegengehouden en naar Afghanistan zijn gedeporteerd. In oktober 2022 zouden de taliban naar zijn huis zijn gekomen en hem geslagen en met de dood bedreigd hebben. Verzoeker zou daarna opnieuw uit Afghanistan vertrokken zijn. Na zijn vertrek zouden de taliban nog verschillende keren naar hem en zijn broer gevraagd hebben en gezegd hebben dat ze hen zouden vermoorden.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en dat familieleden van personen die voor de buitenlandse troepen werkten in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Er blijkt evenwel niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle familieleden van vroegere leden van de ANSF het slachtoffer worden van vervolging of van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het loutere feit dat verzoeker de broer is van een voormalig lid van de ANCOP is dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Met zijn betoog

in het tweede middel toont verzoeker het tegendeel niet aan. Bijgevolg moet een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* worden aangetoond.

Te dezen oordeelt de adjunct-commissaris dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker over de problemen die de taliban voor hen veroorzaakten omdat zijn broer voor de overheid werkte en verdacht werd van betrokkenheid bij de arrestatie van de zoon van een talibanleider.

De adjunct-commissaris overweegt daarbij dat verzoeker slechts weinig informatie kon geven over deze arrestatie, terwijl dit volgens hem een reden is dat de taliban hen niet graag hebben en dat hij het doelwit was van de familie van de gearresteerde. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Zo heeft H. N. (...) twee zonen, K. (...) en Kh. (...). U denkt dat K. (...) degene was die gearresteerd was, maar had hier dus geen zekerheid over. U wist zelfs niet eens of uw broer ook effectief betrokken was bij deze arrestatie. Hij heeft u daar immers nooit informatie over gegeven (CGVS, p. 12). Het is hoogst merkwaardig dat hij nooit meer informatie zou hebben gegeven over zijn beweerde betrokkenheid hoewel jullie onder meer hierdoor bedreigd werden. Dat u hier niet eens meer informatie over heeft, hoewel u na uw aankomst in België zelfs even bij uw broer woonde, u een goede relatie met hem heeft en uw broer zich bereid toonde om over N. (...)s zoon informatie te geven (DVZ-verklaring, vraag 24; CGVS, p. 9, p. 11), zet de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband ernstig op de helling.”

Verzoeker betwist niet dat hij slechts weinig informatie kon geven over de arrestatie van de zoon van een talibanleider waarbij zijn broer betrokken zou zijn geweest. Hij tracht dit te verschonen door er in het eerste middel van zijn verzoekschrift op te wijzen dat het aannemelijk is dat zijn broer zelf karig is met informatie hierover nu hun problemen met de taliban een aanvang hadden genomen omdat de taliban vermoedden dat deze broer iets te maken zou hebben gehad met deze arrestatie, doch de Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoekers broer hier in België met verzoeker, die hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarbij hij zich baseert op het profiel van zijn broer en de problemen die daaruit voor hem zouden zijn voortgevloeid, niet zou kunnen hebben gesproken over zijn betrokkenheid bij deze arrestatie. Voorts wordt verzoeker niet verweten niet alle details te kennen over deze arrestatie, doch wel dat hij er weinig informatie over kan geven en niet kan vertellen welke van de twee zonen van de lokale talibanleider gearresteerd zou zijn geweest en of zijn broer bij deze arrestatie effectief betrokken was geweest.

Verzoeker benadrukt in het eerste middel nog dat over het relaas van zijn broer geen twijfel kan bestaan nu *“(d)iens verzoek om internationale bescherming werd ingewilligd nadat diens asielrelaas aannemelijk werd bevonden”* en de dreiging ten opzichte van zijn broer *“en bij uitbreiding diens familie”* eerder reeds als bewezen werd beschouwd. Het gegeven dat verzoekers broer erkend werd als vluchteling wordt te dezen niet betwist, doch dit houdt niet in dat ook aan verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend en dat verzoekers verklaringen over zijn eigen problemen na het vertrek van zijn broer waarachtig zijn. Elk verzoek om internationale bescherming moet immers op zijn eigen *merites* worden onderzocht. Dat de dreiging ten opzichte van de familie van verzoekers broer eerder reeds als bewezen werd beschouwd, betreft overigens een loutere bewering die geen steun vindt in het administratief dossier en niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Daarbij komt dat verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegde over de bezoeken van de taliban aan zijn huis, wat in de bestreden beslissing als volgt nader wordt toegelicht:

“Volgens uw verklaringen hebben de taliban jullie ongeveer 8 jaar lang lastig gevallen. In een bepaalde periode kwamen ze zelfs twee à drie keer per week. Ze kwamen telkens vragen waar uw broer was en uw familie zei altijd dat jullie geen informatie hebben over hem omdat hij al sinds lange tijd verdwenen is (CGVS, p. 18). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de taliban in die 8 jaar, behalve het beweerde incident kort voor uw definitieve vertrek, ten aanzien van jullie meer ondernamen dan vragen stellen over uw broer. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de taliban uw broer wilden doden en dat ze in het algemeen problemen veroorzaakten voor de familieleden van leden van de voormalige overheid (CGVS, p. 10). Het overtuigt helemaal niet dat de taliban maar liefst 8 jaar lang op intensieve wijze naar uw huis bleven komen om naar uw broer Q. (...) te vragen waarna ze dan telkens gewoon onverrichterzake afdropen.”

Verzoeker merkt op dat de adjunct-commissaris er verkeerd van uitgaat dat de taliban reeds acht jaar intensief op zoek zijn naar hem en zijn broer, doch vervolgens telkens *“onverrichterzake afdropen”*, doch hij betwist niet dat volgens zijn verklaringen de taliban hen ongeveer acht jaar lang lastig vielen, in een bepaalde periode zelfs twee à drie keer per week, en telkens vroegen waar zijn broer was, maar dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat de taliban in die acht jaar, behalve het beweerde incident kort voor zijn definitieve vertrek, ten aanzien van hen meer ondernamen dan vragen stellen over zijn broer. Het hoeft geen betoog dat deze gang van zaken weinig aannemelijk is indien de taliban in die lange periode daadwerkelijk verzoekers broer wilden doden, temeer nu ook nog blijkt dat verzoeker en zijn gezin tijdens deze periode geen voorzorgsmaatregelen namen. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Merkwaardig is verder dat uw broer, toen hij Afghanistan verliet, u wilde meenemen maar dat uw vader hem hier geen toestemming voor gaf omdat u toen heel jong was (CGVS, p. 11). Ofschoon hieruit opgemaakt kan worden dat uw broer het voor uw veiligheid nodig vond dat u ook zou vertrekken, namen jullie na het vertrek van uw broer eigenaardig genoeg geen voorzorgsmaatregelen: jullie konden volgens u niet veel doen (CGVS, p. 10). Nochtans lag jullie huis in de buurt van de bergen waar de taliban gestationeerd waren en op verre afstand van het districtshuis, waardoor de politie nooit op tijd kon komen (CGVS, p. 8, p. 10, p. 19). Dat jullie ondanks de bedreigingen van de taliban aan het adres van uw broer altijd op diezelfde plaats bleven wonen, zonder enige voorzorgsmaatregel te nemen, doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 4, p. 10). Nog vreemder is uw houding na uw deportatie door Turkije. U verklaarde dat u Afghanistan twee maanden na de machtsovername reeds een eerste keer verliet omwille van uw problemen met de taliban (CGVS, p. 6, p. 16). Ongeveer drie maanden later werd u van Turkije naar Afghanistan gedeporteerd (CGVS, p. 17). U ging daarna gewoon terug naar uw eigen huis. Het is hoogst merkwaardig dat u ondanks uw beweerde eerdere problemen met de taliban in uw dorp, die tot uw vertrek leidden, gewoon terug naar uw huis ging. Hoewel u verklaarde dat u maar twee maanden in Afghanistan bleef, moet u toen maar liefst 8 of 9 maanden in Afghanistan hebben verbleven. U keerde immers volgens uw verklaringen begin 2022 – zo’n drie maanden na uw eerste vertrek zo’n twee maanden na de machtsovername door de taliban – terug naar Afghanistan en u verliet het land pas een tweede keer in oktober 2022. Intussen kwamen de taliban heel vaak (CGVS, p. 17). U verklaarde uw terugkeer naar huis door erop te wijzen dat u nergens anders naartoe kon gaan (CGVS, p. 17). Dit kan niet worden aangenomen. U beschikte immers in Afghanistan over een ondersteunend netwerk dat u beschermde. Uw maternale oom organiseerde immers uw reis naar Europa en na het beweerde incident waarbij u in oktober 2022 werd geslagen kon in korte tijd een grote som geld opgehoest worden om uw vertrek uit Afghanistan te financieren (DVZ-verklaring, vraag 41). Dat er, in deze context, indien de taliban van uw streek er inderdaad op gebrand was om u aan te pakken, geen alternatief voor een verblijf in uw eigen woning kon bedacht worden, kan dan ook hoegenaamd niet worden geloofd. Dat u desondanks nog maanden in Afghanistan verbleef, nota bene in uw eigen huis waar de taliban heel vaak langskwamen, is een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en zet de geloofwaardigheid van de beweerde intensieve talibanbezoeken nog verder op de helling.”

Verzoeker tracht dit te verklaren door erop te wijzen dat zijn familie “niet beschikte over een uitgebreid netwerk”, doch de Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom een netwerk nodig zou zijn om te verhuizen naar een plek waar zijn leven niet in gevaar zou zijn. Bovendien wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers maternale oom verzoekers reis naar Europa organiseerde en dat na het beweerde incident in oktober 2022 in korte tijd een grote som geld – het gaat om een bedrag van € 9000 of € 9500 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, Verklaring DVZ, p. 13, nr. 41) – kon worden betaald om verzoekers vertrek uit Afghanistan te financieren. In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel tracht voor te houden, blijkt hieruit wel degelijk dat het mogelijk was om voorzorgsmaatregelen te treffen en een alternatief te bedenken voor een verblijf in zijn eigen woning. Dat verzoeker en zijn familie dat niet deden en, ondanks de beweerde vrees voor en dreiging van de taliban, gewoon thuis bleven wonen in de buurt van de bergen waar de taliban gestationeerd waren en op verre afstand van het districtshuis stemt niet overeen met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Door in het eerste middel louter te stellen dat indien hij enige andere mogelijkheid zou hebben gehad om elders onderdak te zoeken, hij dit gelet op de acute dreiging uiteraard gedaan had, toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Bovendien legde verzoeker weinig aannemelijke verklaringen af over de reactie van zijn vader op deze jarenlange bezoeken van de taliban, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht: *“Zo verklaarde u eerst dat jullie ‘altijd’ naar de maliks gingen om hen op de hoogte te brengen van jullie problemen met de taliban. U verklaarde tevens dat na jullie bezoeken aan de malik de taliban langskwamen om jullie te vernederen. Er waren immers maliks met banden met de taliban. Gevraagd waarom jullie dan naar de maliks gingen om over jullie problemen met de taliban te spreken, repliceerde u dat uw vader ‘misschien’ contact met de malik opnam en dat u toen jong was (CGVS, p. 10-11). Deze opeenvolgende verklaringen missen overtuigingskracht.”*

Door deze argumenten in het eerste middel af te doen als geheel niet ter zake doend, beperkt verzoeker zich tot het minimaliseren ervan, zonder evenwel de tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten. In tegenstelling tot wat verzoeker nog voorhoudt, wordt hem niet “*verweten niet tot in detail op de hoogte te zijn geweest van hetgeen diens vader ondernam ingevolge de acute dreiging vanwege de taliban*”, doch wel dat zijn opeenvolgende (incoherente) verklaringen over de reactie van zijn vader op de jarenlange bezoeken van de taliban overtuigingskracht missen. Eerst verklaarde verzoeker immers nog dat zij altijd naar de maliks gingen en hen op de hoogte brachten van hun problemen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), terwijl hij kort daarna verklaarde dat zijn vader misschien contact met een malik zou opnemen (*ibid.*, p. 11). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen overtuigingskracht missen.

Ook legde verzoeker weinig coherente en overtuigende verklaringen af over zijn strategie om de taliban te ontlopen, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt beargumenteerd:

“Eerst verklaarde u dat u meestal niet thuis was [toen de taliban kwamen]. Onmiddellijk erna zei u dan weer dat u zich altijd thuis verstopte: soms was dit in de badkamer, soms was dit tussen de vrouwen en soms in de waterput (CGVS, p. 13, p. 17). Deze verklaringen zijn niet meteen coherent. Opvallend is ook dat u klaarblijkelijk, voor het incident van oktober 2022 dat uw rechtstreekse vluchtaanleiding vormt, u niet door de taliban, die u intensief zochten, werd gevonden. Nochtans verbleef u voornamelijk thuis en werd uw huis doorzocht (CGVS, p. 17). U verklaarde bovendien dat de taliban wisten dat u daar was (CGVS, p. 18). Dat de taliban u ondanks deze jarenlange intensieve zoektocht naar u, die gewoon thuis verbleef, nooit konden inrekenen, komt bijzonder onwaarschijnlijk over, zeker omdat ze sinds augustus 2021 het ganse overheidsapparaat controleren. Dit gegeven op zich zet opnieuw de geloofwaardigheid van hun intensieve zoektocht naar u danig op de helling.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in het eerste middel louter te stellen dat hij zijn strategie ten tijde van de onaangekondigde bezoeken van de taliban volkomen waarheidsgetrouw en correct heeft weergegeven in zijn verklaringen en door zich te beperken tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de adjunct-commissaris, die steun vinden in het administratief dossier, feitelijk onjuist zijn.

Daarnaast hecht de adjunct-commissaris geen geloof aan verzoekers verklaringen over het incident waarbij hij zou zijn geslagen en dat tot zijn definitieve vertrek uit Afghanistan zou hebben geleid. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Zo is het niet overtuigend dat, indien de taliban u werkelijk wilden vatten, zij, die dus de macht in handen hebben en met wapens naar uw huis kwamen, bang zouden zijn geworden toen de burens opmerkten wat er aan de hand was, dat ze daardoor zijn weggelopen en dat ze daarna gedurende een week niet meer zijn langsgekomen waardoor ze u uitgebreid de mogelijkheid gaven om het hazenpad te kiezen (CGVS, p. 12-14). Bovendien is het merkwaardig dat u niet meer details over dit incident kon vertellen. Zo wist u bijv. niet met welk vervoersmiddel de taliban ter plaatse waren gekomen – u wist bijv. niet of ze te voet of met een voertuig waren gekomen – en op welke manier de taliban na de tussenkomst van de burens vertrokken zijn (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u na het vertrek van de taliban van de voortuin, waar ze u hadden achtergelaten, in uw kamer geraakt was, stelde u dat uw vader u misschien naar uw kamer had gebracht (CGVS, p. 13, p. 15). Zelfs al was u in een slechte toestand, konden hierover, gelet op de aanwezigheid van diverse getuigen (zoals uw familie en de burens) die u hierover konden inlichten, veel preciezere verklaringen verwacht worden.”

Door in het eerste middel onduidelijkheid te scheppen over om welke burens het gaat en hoeveel personen werden gealarmeerd, werpt verzoeker geen ander licht op deze motieven. Verwacht kan worden dat hij hierover zelf voldoende duidelijke en aannemelijke verklaringen aflegt, *quod non*. Waar verzoeker in dit middel nog betoogt dat het onduidelijk is *“met hoeveel personen, al dan niet gewapend, de taliban zich naar de woonst begaven”*, wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde dat de taliban met zes personen waren (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13) en dat ze zijn vader hadden geslagen *“met kolf”*, wat erop wijst dat ze geweren bijhadden. Hoe dan ook is het aan verzoeker om daarover duidelijkheid te scheppen.

Voorts tracht verzoeker in het eerste middel zijn onvermogen om meer details te geven over het incident waarbij hij geslagen werd te vergoelijken door erop te wijzen dat er redelijkerwijze kan worden van uitgegaan dat hij *“de taliban niet zag arriveren, op welke wijze dit gebeurde en hoe zij de plaats van de ouderlijke woonst weer verlieten”* en dat hij *“ook geen duidelijke herinneringen kan hebben van de wijze waarop diens familie zich vlak na de feiten over hem hebben ontfemd”* nu hij op dat moment reeds aanzienlijk was toegenomen, doch met dit betoog verklaart hij niet waarom de diverse getuigen van deze gebeurtenis hem daarover niet konden inlichten opdat hij hierover meer gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen.

Aldus slaagt verzoeker er ook niet in om deze motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Tot slot oordeelt de adjunct-commissaris nog dat verzoeker zijn beweringen dat de taliban nog altijd bij zijn familie langskomen om naar hem te vragen niet aannemelijk heeft gemaakt en licht hij dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Zo verklaarde u eerst dat de taliban nog altijd naar u vragen maar dat uw familie geen informatie wilt geven en dat zij nog altijd in de problemen zitten. Gepeild naar welke problemen uw familie concreet heeft verklaarde u dat jullie al die problemen hebben gehad en dat u denkt dat uw familie nog altijd dezelfde problemen heeft maar dat zij jullie niet op de hoogte willen brengen omdat jullie ver van hen wonen (CGVS, p. 5, p. 19-20). Die verklaring is niet overtuigend. Jullie zouden immers ook uw broer Q. (...) op de hoogte

gebracht hebben van uw beweerde problemen met de taliban zodat hij u naar België zou brengen (CGVS, p. 7). Daardoor kan verwacht worden dat uw familie jullie zou informeren als zij werkelijk problemen zouden hebben met de taliban. Bovendien verklaarde u daarna dat de taliban drie weken voor het persoonlijk onderhoud naar u en uw broer gevraagd hebben en dat de zoon van H. N. (...) hier bij was: toen werd er gezegd dat ze u wilden doden. Geconfronteerd met uw wisselende verklaringen, met name dat u enerzijds zei dat uw familie ondanks uw vermoeden dat ze nog altijd dezelfde problemen heeft u hiervan niet op de hoogte wilt brengen maar dat u anderzijds beweerde dat u bij het laatste bezoek van de taliban zo'n drie weken voor uw persoonlijk onderhoud met de dood bedreigd wordt verklaarde u dat u toen sprak over de problemen van uw familie en dat zij nooit willen spreken over de problemen die zij meemaken (CGVS, p. 20). Deze uitleg raakt natuurlijk kant noch wal. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat, indien de taliban u werkelijk te pakken zouden willen krijgen, ze gewoon aan uw familie zouden zeggen dat ze u willen doden. Door dit zo expliciet te stellen, vergroten ze immers de kans dat u zal onderduiken en dat ze u nooit daadwerkelijk te pakken zullen krijgen. Gelet op het voorgaande, is het geenszins aannemelijk dat de taliban na uw vertrek nog bij uw familie zouden zijn langsgekomen, waardoor uw bewering dat u door de taliban wordt gezocht bijkomend wordt ondergraven."

Verzoeker voert in het eerste middel aan dat het voor zich spreekt dat een familie hun zoon niet ongerust wenst te maken door problemen te delen waaromtrent hij niet kan voorzien in een oplossing en dat het meer dan aannemelijk is dat zijn familie hem, gelet op zijn verblijf in België, heden wenst af te schermen van de problemen dewelke zij in het thuisland het hoofd dienen te bieden. Dit betreft evenwel een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, die niet overeenstemt met het belang dat hij heeft als verzoeker om internationale bescherming om, bij gebrek aan voldoende bewijskrachtige stukken, een nauwkeurig relaas te doen van de feiten die ervoor hebben gezorgd dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten en die bovendien ook nog klemmt met het gegeven dat zijn familie zijn broer in België destijds wel op de hoogte bracht van zijn problemen in Afghanistan. Aldus weerlegt verzoeker ook deze motieven niet.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw taskara toont hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. De vroegere tewerkstelling van uw broer staat hier op zich niet ter discussie. Ofschoon u beweerde jarenlang te zijn lastig gevallen door de taliban omwille van de tewerkstelling van uw broer kon daar, zoals hierboven uiteengezet, geen geloof aan gehecht worden. Uit de foto's en video die u van uw verwondingen neerlegde kan niet afgeleid worden in welke context u deze verwondingen opliep. In dit verband dient er nog op gewezen te worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris, in tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel tracht voor te houden, niet volledig voorbijgegaan is aan het door hem neergelegde bewijsmateriaal met betrekking tot de aanval van de taliban. Zo zowel "het foto-, als het videografisch materiaal" kan aantonen dat verzoeker verwondingen heeft opgelopen, kan er niet uit blijken in welke omstandigheden de verwondingen zijn opgelopen en dat verzoeker bedreigd wordt door de taliban. Gezien het geheel van de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen kan verzoeker bovendien niet dienstig voorhouden dat de dreiging ten opzichte van hem en zijn familie zeer duidelijk blijkt uit de samenlezing van zijn verklaringen en de bijgebrachte stukken.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen dat hij zal worden gedood omwille van het werk van zijn broer Q. voor de ANCOP en omwille van de bedreigingen die zijn broer in 2014 of 2015 zou hebben ontvangen van de taliban.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing dat hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden in zijn verzoekschrift geheel onverlet laat,

zodat de vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing daarover onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden gedood omwille van het werk van zijn broer Q. voor de ANCOP en omwille van de bedreigingen die zijn broer in 2014 of 2015 zou hebben ontvangen van de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling

waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de *facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan: Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, zodat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1,

tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vijftientwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN